

Em Hlavová, Wolkrova 41, 85101 Bratislava

Caelar (Pieseň mora)

V tmavých hĺbiniach oblačného mora znela bezslovná pieseň. Vysoké tóny mrazili v kostiach a kolísavo prechádzali do nízkych, schopných rozvibrovať svaly.

Melódia sa niesla tým zvláštnym svetom bez odozvy.

Muirgheas¹ sa vznášal v modrej prázdnote okupovanej mrakmi. Jeho veľké sivé telo sa v beztiaži pohybovalo s eleganciou a gráciou. Predsa však nešantil medzi obláčikmi, tak ako zvykol v mladosti.

Iba sa nechal unášať skrytými prúdmi s plutvami zvesenými pozdĺž tela.

Nevedel, ako dlho putoval pustinou, sám, tak nekonečne sám v šírom priestore. Tu čas nemal význam. Dávno upustil od počítania úderov svojho srdca či krátkych rozjasnení a stmavnutí mora-oblohy.

Kedysi ešte rýchlo plával v nebeskom priestore, ľahko predženúc aj žraloka. Pri svojom pátraní bol neúnnavný a vytrvalý. Ale teraz ho všetky sily opustili.

Vzdal sa nádeje, že ešte niekedy uvidí svoju rodinu.

Číra agónia bolesti sa zabodávala do jeho srdca, driapala mu ho a trhala ho na kúsky. Naozaj tu je sám. Vedomie neúprosnej pravdy ho zasiahlo naplno. Doteraz si odmietal pripustiť, že je posledným žijúcim tvorom v oblačnom mori. Veril, že niekde vo vzdialených kútoch oblohy žijú členovia jeho rodiny a on ich raz nájde.

Nestalo sa. Koľko síl ho stálo prebádať dosiaľ nepreskúmané hlbiny a výšiny! Všetko zbytočne.

A zatiaľ mizli aj ostatné tvory v oblačnom mori.
Na tom mal tiež svoj podiel.

Spomínal, ako sa to všetko začalo.

•••

¹ Muirgheas – “mjuris”, meno sa skladá z dvoch častí, “muir” – more + “gus” – „voľba”

Obloha bola vtedy tmavá. Svet oblačného mora, nie nepodobný moru a zároveň oblohe na vzdialenej zeleno-modrej planéte, s ktorými ho občas spojili hviezdy, sa zahalil do polnočnej farby.

Jeho družka sa spokojne prevaľovala pri jednom z mrakov. Iba malá Farraige² sa ešte s klokotavým smiechom krútila v špirálach a vyvádza. Muirgheas zanôtil jemnú uspávanku. Bolo to znamenie. Farraige sa k nemu prihnala ako blesk. Obtrela sa mu o bok, potom priplávala k mame a oprela sa o jej sivomodré telo.

Muirgheas im obom spieval, dokým nezavreli oči. Až potom sa sám ponoril do hlbín spánku.

Na ďalšie oblačné rozjasnenie boli preč.

Zobudil sa s dobrou náladou, ktorá okamžite vyprchala, keď vedľa seba necítil teplé telo svojej družky. Kam sa podela? Ráno nikdy neodchádzala skôr, než sa prebudil.

Zmätené sa obrátil a rozvíril pritom vodu. Okolo neho sa vznášali jemné bublinky, keď rozhorčene vydýchol cez otvor na chrbte.

Nikde ich nevidel. Možno sa skrývajú za oblakmi. Preletel okolo všetkých v dosahu, ale nenašiel nič. Iba pár rají s bielymi škvrnami a svetielkujúce morské koníky.

Hľadal ďalej. S každým mávnutím plutiev bol čoraz zúfalejší.

Nakoniec to už od žiaľu nevydržal. Musel ho vykričať do sveta. Začal spievať srdceryvnú pieseň. Najprv celkom potichu, potom sa rozoznala celým oblačným morom.

Ani si nevšimol, že jeden z morských koníkov sa trasie. Vibrácie prechádzali maličkým telom a s každým tónom ním lomcovali viac a viac. Pri najvyššom tóne sa koník zastavil. Už sa nepohol.

Aj ostatné koníky sa pod tlakom piesne začali triasť. Muirgheas stále spieval, slepý k tvorom, ktoré takmer nevidel.

Až keď naposledy vydýchla raja, spozornel. Všimol si, čo sa okolo neho deje. Jeho žiaľ ich zabíjal.

Bôľ bol však taký veľký, že nemohol prestať. Musel spievať žalospev aj naďalej.

Ved' čoskoro nájde svoju rodinu, a potom budú všetky obeť stáť zato...

...

Hocako úporne hľadal, nenašiel ich. Jeho volaniu neodpovedalo žiadne iné. Postupne sledoval vymieranie života vo svojom okolí. Všade, kam prišiel, zasieval smrť. Ale vari mohol inak? Nikdy to neľutoval. Čo je tisíc životov v porovnaní s jeho družkou a dcérou?

² Farraige – more

Teraz je však úplne sám. Nezostali mu ani tie koníky, ktoré vždy tak veselo obiehali okolo jeho plutiev.

Sám! Jeho pieseň ešte zosilnela. Už to nevydrží. Onedlho nebude vládať spievať, a potom... čaká ho klesnutie do najspodnejších vrstiev oblačného mora, tam, kam odchádzajú len nehybní.

Oblačné stmavnutie ustupovalo. Čoskoro nastane rozjasnenie.

Naposledy zatrilkoval vysoký tón. V najvyššom bode sa zvuk zlomil. Už neznela pieseň dávneho tvora. Nastalo skutočné ticho.

Až teraz, pod ťarchou beznádeje, naňho doľahlo, čo spôsobil. V ohlušujúcej prázdnote, ktorú nenarušoval ani najjemnejší zvuk, pochopil, akej chyby sa dopustil.

Keď spieval svoju pieseň, nemal to nechať zísť až tak ďaleko. Nemal dopustiť, aby žiaľ zabil život, čo sa tu nachádzal!

On bol predsa jeho strážcom. Jeho rod už po generácie ochraňoval celé oblačné more a staral sa o každú malú ryбку. Všetky zvieratá sa spoliehali, že kým nad nimi bdie, nič im nehrozí.

A on ich dôveru zradil!

Navždy za to bude pykať, dokým neodíde na večnosť, zúbožená pripomienka kedysi úchvatného sveta.

Cítil, že ho sily definitívne opúšťajú.

•••

Mal pocit, že blúzni. Z diaľky k nemu doľahlo kvílenie.

Až keď nabralo na sile a z preludu sa stala takmer hmatateľná sila, pochopil, že sa mu nesníva. Ale čo sa to deje? Tu už nemajú zvuky miesto. On nemá hlas a nik iný nezostal.

Vzopäl sa v pokuse pohnúť sa vpred, nevládal však.

Zostal sa iba vznášať uprostred oblakov a bubliniek. Pieseň silnela. Snažil sa ešte raz zaspievať tú svoju. Nevyšiel z neho ani hlások. V tichu čakal.

Keď si už myslel, že sa nedočká, zjavil sa pred ním tieň. Vynoril sa priamo z oblaku a hnal sa k nemu rýchlosťou žraloka.

Vyzerala ako kópia jej družky. Nemohla to však byť ona, tak rýchlo by sa v starobe pohybovať nevládala.
Predsa mu bola cudzinka známa.

Až keď ho oboplávala a on uvidel malú škvrnku na jej chvoste, uvedomil si, kto to je.
Farraige!

Vedela, že ju spoznal. Do jej spevu sa dostal šťastný, takmer až mláďací podtón. Zastavila pri ňom.

*Ako si ma našla? Prehľadal som všetky kúty mora...
Neboli sme v tomto svete, skočila mu do reči. Nemohol si nás nájsť. My sme však našli teba.
Obrátila sa doľava.*

Jemne strčila do Muirgheasa a otočila ho do rovnakej strany. Videl, ako sa v diaľke lesknú strieborné chrbty rýb. Zbadal majestátne raje aj rýchle žraloky. Dokonca sa mu zazdalo, že sa tam mihlo jasné sfarbenie morského koníka.

Vdýchla som im život pomocou našej piesne.

Muirgheasa zaplavila radosť. Už sa vzdal nádeje, že niekedy bude oblačné more dýchať životom. V žiali zabudol, že pieseň sa dá použiť aj na tvorenie. A aj keby si spomenul, nemal už dosť síl. Jeho dcéra mu dala najväčší dar, aký mohla.

Teda okrem daru, akým bola ona sama. Snažil sa jej obtrieť o telo, ale nevládal. Vycítila to a sama sa k nemu pritísla, ako keď bola malá.

*Pieseň... snažil sa ešte Farraige varovať.
Viem o nej, ubezpečila ho. Rozumiem tomu, prečo si ju povolal. Jej hlas znel smutne. Tvoj smútok musel byť obrovský. Taký bol aj náš. Ale museli sme odísť. Bolo nás treba v inom svete. Matka to videla.*

Dlho sme blúdili časom a priestorom, pokračovala. A to, že si oľutoval svoje činy, ma priviedlo späť.

Okolo nich plávali malé bublinky. Muirgheas počúval o strastiplných cestách a smútil za svojou družkou. Hlbiny si ju vzali späť iba nedávno.

Už nikdy nepoužijem našu pieseň v žiali, povedala nakoniec Farraige.

To bolo jediné, čo potreboval počuť.

V Muirgheasovi sa rozhostil pokoj. Teraz bude oblačné more rovnako krásne ako predtým. A jeho dcéra sa stane jeho dušou.

Cítil, že ho sily nadobro opustili. Plutvy sa prestali hýbať. Drobné bublinky už nevrátili okolo jeho tela. Znehybnel. Pomaly klesol v ústrety hlbínám. Konečne sa stretne so svojou milovanou.